

mis ja minu eest oled ohveriks annud!" Ta wautas suu teise silmnägu peale, mis silmapahest märg oli, mis teine oma kalli kandle pärast nuttis. See oli juba tuhaks põlend.

"Nüüd mul põle enam muud, kui aga sind weel, sina, mu ainus ja armas! Kuumala, sinu eest olen ma oma ainust rõemu ja warandust ohwerdanud ja tegin seda hea meelega! Kuumala, armastad ja nüüd mind?"

Neiu kallistas teda õrnalt, wautas teda ellalt wastu oma paisuwate riide, muisutas teda palaswalt ning poolikult kogeldud sõnad, rutuline tõustuste ütlemine, see kõik näitis armastuses leekiwa laulikule uut elu loowad. Ütle mata rõemus olid naad nii üksteise kaenlus.

Magusas unes uinus armuke koopas, Heidalla koopa suu ees pidas hoolikult wahti. Niipea kui walge hakkas ennast näitma, läks salaja ära, et Kuumalale tema ülesärkamisel kosutawat toitu pakkuda. Üle teras terawa kiwide, läbi lõhkumwa liiwa lipas ta ja wiimaks, oh õnne! teisel pool saarekese näeb ta mõne halja wiljapuu, millel hästi küpse, himu ärataw wili külges. Mees korjab süle täie ja tuule tihwul ruttab ta armukese juure tagasi. Kiil saab nälginud Kuumala end rõemustama!

Klesfamor oli eemalt näinud, kuidas Kuumala lootfikus teise saare poole aeti; ta ootis targalt, kunni torm wähänend, siis astus ühte lootfikusse ja sundis seda läbi rahutuma mere. Saarekese lähedal ajas kange tuul sõduriliista rüugaste wahele ja puruks ja waewaga aga sai Klesfamor oma elu peasta. Mõuta hulkus ta mööda rannast edasi-tagasi, juhtus õnne saatusel otse senna koopasse, kus Kuumala uinus. See ärkas üles ja pakkus lahkest kätt, sest et poolunifelt ja pimeduses Heidalla armas olewad. Teine pigistas tema kätt wastu enese rinda. „Kuumala!" ütles ta meelitawalt. Neiu waatas imekspannes teise otja, teda nüüd äratundes. „Kus on Heidalla?" küsis ta ehmatades.

"Ma tulin siin peastma, Kuumala!" ütles noormees.

"Aga kus on Heidalla, mu armastud sõber?"

Klesfamor langes neiu jalge ette, nuttis, kaebas ja tegi kõik, mis võimalik, Kuumalat enesele hoidma. Teine hakkas kaa juba kahewahel jäema, sest nii ilus ei olnud noormees weel iialdes olnud, kui täna. „Klesfamor," hüidis ta wiimse jõuga, „mine, ma ei armasta sind mitte!" Aga eksitaja ei jätnud järele. „Siis olgu meri mulle hauaks!" hüidis ta kaeblikult. „Ilma sinuta ei maksa mu elu mul ühtigi! Oh Kuumala, kui väga olen